

New York Times BESTSELLER

MOJE VELKÁ TLUSTÁ ZOMBÍ RYBA

FRENKÝ
ZUŘÍ

MO
O'HAROVÁ

FRAGMENT

Rychle
projed!

Moje velká tlustá zombí ryba – Frenký zuří

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Mo O'Harová
Moje velká tlustá zombí ryba – Frenký zuří – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

MOJE VELKÁ TLUSTÁ, ZOMBÍ RYBA FRENKÝ ZUŘÍ

Mo O'Harová vyrůstala v americké Pensylvánii a nyní žije v jihovýchodním Londýně. Hereckou a spisovatelskou dráhu zahájila jako vypravěčka, objížděla divadla a školy ve Spojeném království a v Irsku. Vedle knih pro děti psala také komické skeče pro Radio 4 a předváděla své příběhy v Londýně a Edinburghu. Mo a jejímu staršímu bratroví se ještě jako malým dětem jednou podařilo oživit oblíbenou akvariijní rybičku, která už měla namále.

MOJE VELKÁ TLUSTÁ
ZOMBÍ
RYBA FRENKÝ
ZUŘÍ

MO O'HAROVÁ

Ilustroval Marek Jagucki

Mému muži Guyovi

FRENKÝ
BĚSNÍ
JAKO ŠELMA

1. kapitola

Prý skvělý výlet

Zapadalo slunce a nebe bylo oranžové jako moje zombí rybka. Odšpuntoval jsem láhev na vodu, kterou jsem měl pověšenou kolem krku, a zašep-tal jsem: „Podívej, Frenký, tvoje barva.“

Frenký, můj malej rybí zombík, vykoukl z láhve a střelil pohledem po obloze. Pak mrskl ocáskem a znovu začal v těsné láhvi kroužit kolem dokola. Nebe na něj neudělalo vůbec žádný dojem.

Hned nato jsem přistál na cestě obličejem v blátě, protože jsem si ten den už asi popáté při-šlápl nemožně dlouhé tkaničky. Na mě tenhle „víkendový výlet“ taky žádný dojem neudělal.

„Tak se mi zdá, že jsem si to s tím tábořením rozmyslel,“ zabručel jsem našťvaně, když jsem si utíral bláto z brady.

Frenký plácl ploutvičkou, jako by mi odpovídal: „No jasně. A to mi říkáš teď?“ Kdy se Frenký naučil, jak se v ploutvičkovém znakovém jazyku vyjadřuje uštěpačnost? „Hlavu vzhůru, Tome,“ povzbuzoval mě Pradeep a napřáhl ruku, aby mi pomohl vstát. „Tak skvělý víkend jsi ještě nezažil. Skoro se mi nechce věřit, žes málem nejel!“

„Jo...“ začal jsem a zaklapl víčko u láhve. Vzpomněl jsem si, jak jsem se snažil výletu vyhnout, ale máma prohlásila, že potřebuju na vzduch a že pojedu, a tak jsem teda jel. Pak jsem se podíval na Pradeepův rozzářený obličej. „Bude to skvělý,“ souhlasil jsem s nuceným úsměvem.

„Stejně ale pořád nechápu, proč jsi bral Frenkýho s sebou,“ zašeptal Pradeep.

„Musel jsem,“ povzdychl jsem si. „Máma se chce pustit do jarního megaúklidu. Co kdyby si

Frenký myslel, že se na něj chce zase vrhnout vysavač, a přímo před mámou by se proměnil v příšernou zombí rybu? To jsem nemohl riskovat!“

„Poslouchejte, táborníci!“ zvolal vedoucí oddílu. „Cesta před námi se větví. Dokážete použít své zálesácké vědomosti a říct mi, kudy dál?“

„Tam, co je pěšinka z drobečků,“ vykřikl jsem a sám jsem se svému vtipu zasmál.

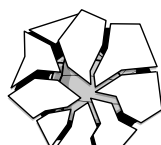
Nikdo se nepřidal. Kdyby tady v lese rostl slavnobyl, určitě by ho po mně už někdo hodil.

Potom promluvil Pradeep. „Vítr vane od západu. A nese s sebou vůni táborového ohně, takže tábor musí být od nás na západ.“

„Dobrá práce, táborníku,“ pochválil ho vedoucí. „Tak se tedy vydejme na cestu.“

Pradeep bral to své zálesáctví strašně vážně a byl v tom opravdu dobrý. Se skautským oddílem tábořil už mockrát. Dokázal se orientovat v mapě a používat buzolu. Dokonce uměl z plachty a pár klacků postavit přístřešek, který se v noci neskácel!

„Já jsem ti říkal, že to bude epochální výlet!“

poznamenal Pradeep, když jsme se znovu dali do pochodu. „Poznáme Divocha Sama ze *Zdivočelého Safari* a taky Grizzlyho Cooka! Uvidíš, že to bude SKVĚLÉ!“

Zrovna jsem začínal cítit, jak se mi pusa roztahuje do opravdového úsměvu, když vtom mi cosi vyrazilo všechen vzduch z plic. Něco mě popadlo za batoh a zvedlo ze země do vzduchu.

2. kapitola

Zombík na cestě

„Tak, kretení,“ prohlásil Mark, můj starší brácha **ZLOTŘILÝ VĚDEC**, když mě a Pradeepa odvěkl z doslechu ostatních táborníků, „tenhle víkend vás neznám a vy neznáte mě.“ Nasupeně si nás prohlížel. „Jestli se na mě podíváte, promluvíte na mě nebo jen vyslovíte moje jméno, zatluču vás do země, že vás ani bagr nevyhrabe. Jasný?“

„Jasný!“ zalapali jsme s Pradeepem po dechu. Mark pustil naše batohy a my jsme pod nohama znovu ucítili blátivou zem. Pak odpochoval kamsi dopředu.

V tu chvíli se mi polní láhev sesmekla z krku a začala poskakovat po zemi. Frenký zřejmě slyšel Markův hlas a proměnil se ve strašlivou rozezlenou zombí rybu. Frenký má na Marka vztek,

protože se ho kdysi pokusil otrávit jakousi jedovatou břechkou, jakou používají **ZLOTŘILÍ VĚDCI**, a pak ho chtěl spláchnout do záchodu. Já s Pradeepem jsme naštěstí Frenkýho zachránili elektrickým šokem a od té doby je naším zombím kamarádem.

Popošel jsem k tancující láhvi a sebral ji ze země. „Už je všechno v pořádku, Frenký, Mark je pryč,“ zašeptal jsem, když jsem pootevřel uzávěr.

„Hele, ten kluk, co je pořád pozadu, už zase mluví s tou svojí čutorou,“ vykřikl někdo z táborníků.

„Třeba mluví s tím, co má na krku zdravotní kartičku,“ nadhodil další a zasmál se.

„Nikdo jiný by se s nima totiž nebavil,“ slyšel jsem zakřičet Marka odkudsi zepředu.

Pradeep se zahleděl na své pohorky.

Abyste tomu rozuměli, když se s námi mámy a tátové na parkovišti pár kilometrů odtud loučili, *všichni* se chovali pořádně trapně..., ale Pradeepova máma v rodičovské trapnosti asi zlo-

mila světový rekord. Ze všeho nejdřív dala Pradeepovi pusku do vlasů a objala ho, div že mu oči nevylezly z hlavy, a to přímo před zraky ostatních táborníků. Nato mu kolem krku pověsila obrovské průhledné pouzdro, ve kterém byl souhlas rodičů, že může jet na výlet, dále telefonní čísla na hasiče, policii a záchranku a dlouhý seznam léků. Pradeep vypadal jako jedno z těch dětí, které za druhé světové války naložili do vlaku a poslali do neznáma!

A ze všeho nejhorší bylo, že řekla tak nahlas, že to musel slyšet úplně každý: „Tak, ty můj

vojáčku, v batohu máš prášky proti nevolnosti a blicí pytlíky a taky černé uhlí (víš přece, že tábornická kuchyně ti nedělá dobře na bříško), repelent, opalovací krém, krém na štípance, prášky na sennou rýmu, hojivý krém a dvanáct náhradních párů ponožek. Čistých ponožek není nikdy dost.“

Pradeep si tu umělohmotnou potupu pochopitelně strhl z krku, jen co byla máma z dohledu. Ale už bylo pozdě. Všichni ji viděli.

Pověsil jsem si Frenkýho láhev zase kolem krku a z kapsy jsem vytáhl zmačkaný chleba s burákovým máslem. Kousl jsem si a zbytek jsem podal Pradeepovi. „Ma, mmma momihněnou,“ zamumlal jsem s pusou plnou burákového másla.

„Na posilněnou? Díky,“ odpověděl Pradeep, kterému překlad mého burákového huhlání nedělal nejmenší potíže.

Zdálo se, že tohle malé energetické povzbuzení Pradeepovi vlilo novou krev do žil, jak by řekla moje babička, a on obřímí skoky upaloval vpřed, jako by měl péra na nohách.

Jeho boty se obratně vyhýbaly vyčnívajícím kamenům a kořenům. Dokonce se ani nemusel dívat pod nohy. Já jsem se vlekl za ním a snažil jsem se šlapat do jeho stop, abych se zase nenatáhl.

V tu chvíli mě štípl do krku komár. Ohlédl jsem se a rozmáčkl ho dlaní, načež jsem narazil do Pradeepa, který se najednou zastavil, a já si toho nevším.

„Promiň!“ začal jsem. „Pochutnával si na mně komár velkej jako pterodaktyl a já jsem ho jen rozmázl...“

„Pššt,“ zašeptal.

Ostatní táborníci byli dobrých dvacet kroků před námi.

Vtom jsem odkudsi zleva uslyšel jakýsi šramot.

„Co to bylo?“ zeptal se Pradeep.

3. kapitola

Grizzly na scéně!

Otočil jsem se za zvukem.

Frenký vykukoval z hrdla láhve a oči mu začaly jasně zeleně žhnout. Můj rybí zombík musel vycítit, že něco není v pořádku.

Znovu se ozval ten šramot. Tentokrát o něco blíž.

S Pradeepem jsme si okamžitě vyměnili pohled, který říkal: „Ať už je to, co chce, zrovna teď to zjišťovat nechci!“

Tak abyste věděli, tohle i mně vlilo novou krev do žil. Uháněli jsme za ostatními táborníky, až z Frenkého láhve stříkala voda. Stmívalo se a my jsme mezi stromy rozeznali záři táboráku.

Vtom jsme uslyšeli vzdálený rachot. Zvedl se

vítr, a jak hlomoz sílil, stromy kolem nás se začaly kymácet.

Pradeep se na mě podíval, jako by chtěl říct: „To přece zní jako...”

„Vrtulník!“ dokončil jsem nahlas.

Na nebi se objevila obrovská helikoptéra, taková, jaká ve válce vysazuje vojáky do boje. Vrtule nám burácela nad hlavami, což Frenkýho přivádělo k šílenství. Vystrčil hlavičku z hrdla láhve a zjevně se připravoval na souboj. Já s Pradeepem i ostatní táborníci jsme tam stáli s pusou dokořán jako ryby, když vtom se dveře vrtulníku otevřely a ven se vyklonil nějaký muž. Potom vylezl na jednu z ližin, připevnil na ni lano, hodil je dolů a začal se po něm spouštět k zemi. Bez úvazu nebo nějakého jiného jištění!

„To je Grizzly Cook!“ vykřikl Pradeep.

Grizzly sjel dolů po laně a posledních několik metrů, které ho dělily od země, seskočil. „Vítám vás, táborníci!“ překřičel buráčení vrtulníku. „Vaše dobrodružství právě začíná!“

Vzápětí zatáhl za lano,
to se vyvléklo z ližiny
a žuchlo na zem. Grizzly Cook mávl na pilota,
jako že může odletět, a všichni kolem začali
tleskat.

„Ten chlápek vážně ví, jak se uvést,“ pozname-
nal jsem.

Pradeep se ani nepohnul. Byl jako omráčený,
což se Pradeepovi nestává zas tak často.

„Pojď,“ řekl jsem mu. „Musíme postavit stan

a přelít Frenkýho z láhve do něčeho většího, v čem si bude moct trochu protáhnout ploutve. Pak mu seženu něco zeleného k večeři.“

Jelikož byl Frenký rybí zombík, měl strašně rád všechno zelené. Čím plesnivější, tím lepší, abych byl přesný, ale tady v divočině se teprve budeme muset po něčem takovém pohlédnout.

Pradeep se přepnul do modu „Přežití“ a za pár minut jsme měli postavený stan a vevnitř spacáky. Vylovali jsme baterky a vyrazili jsme prozkoumat les kolem mýtiny, abychom Frenkýmu sehnali něco k zakousnutí.

„Kampak, chlapci?“ Ze stínu vykročil Grizzly. Rychle jsem uzavřel polní láhev, aby neviděl Frenkýho.

„Chtěli jsme se jen porozhlédnout,“ vysvětlil jsem.

„Hmm,“ potvrdil Pradeep. Vypadalo to, že se jeho mozek z toho údivu ještě nevzpamatoval.

„Samí se tu po setmění procházet nemůžete, skautíci,“ řekl Grizzly. „První pravidlo pro přežití

v divočině: Berte ohled na své okolí a ono bude brát ohled na vás.“

„A nemůžeme se... *ohleduplně* trochu projít?“ zeptal jsem se.

„Vlastně nemůžete, kamaráde,“ řekl se smíchem, „ale dobrý pokus.“

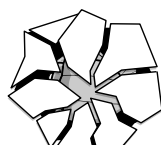
Pradeep se probral ze svého omráčení. „Nemůžeme pomoci nanosit vodu na uhašení táboráku?“ zeptal se.

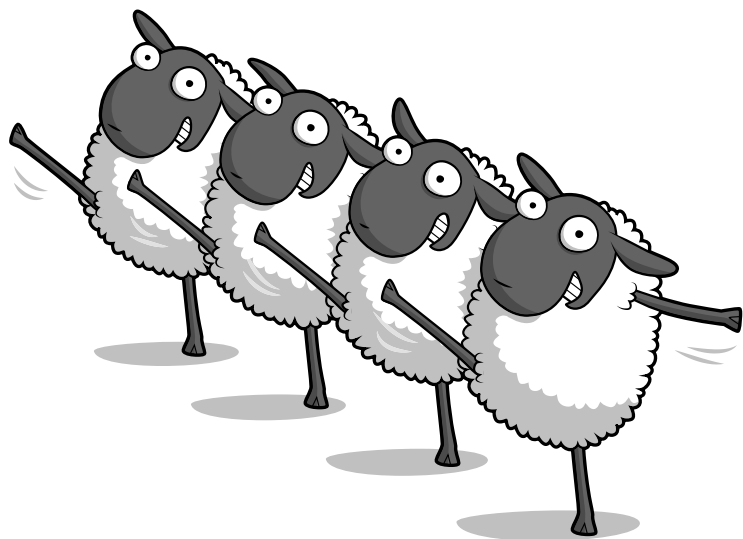
„Pravidlo čtrnáct pro přežití v divočině: Oheň vám může zachránit život, když s ním zacházíte bezpečně,“ odříkávali Pradeep a Grizzly současně.

„Prima, kámo.“ Grizzly poplácal Pradeepa po zádech. „Nad ovčí hranicí teče potok, je to jen několik minut odsud tímhle směrem. Vezměte si baterky a tyhle kbelíky a já tady budu dávat pozor. Ale pospěšte si!“

„Co je to *ovčí hranice*?“ zeptal jsem se Pradeepa, sotva jsme zamířili pro vodu k potoku.

„To je hranice území, na kterém se pasou ovce. Poznáš ji podle toho, že za ní už nejsou žádné

koláče. To znamená, že tam ovce nečurají ani nekadí do vody, takže ji klidně můžeš pít,” vysvětlil mi.

„Ouha! Příliš mnoho informací!“ zabručel jsem.

Došli jsme k potoku, Pradeep mi posvítíl a já jsem nabral vodu do jednoho kbelíku a hodil jsem do něj Frenkýho spolu s jakýmsi zeleným bahýnkem, které jsem našel v nedaleké kaluži. Byl opravdu rád, že se může konečně trochu protáhnout a něčeho si zobnout.

Když jsem se tak díval na Frenkýho, jak se dlá-

bí tou zelenou břechkou, uvědomil jsem si, že mám taky hlad. Prohrabal jsem si kapsy u bundy.

„Trefa! Ještě jeden chleba!“ zajásal jsem a napřáhl ruku s tím, co kdysi bývalo chlebem s burákovým máslem.

Vtom jsme jen pár metrů od nás uslyšeli zapraskat větvičku.

4. kapitola

Střez se očí z močálu

Pradeep se vcukuletu otočil a posvítíl baterkou tam, odkud zvuk vyšel. Na zlomek vteřiny se mi zdálo, že vidím velké žluté oči.

Zaječel jsem, popadl kbelík s Frenkým a uháněl jsem k táboru, co nejrychleji jsem mohl.

Pradeep pelášil hned za mnou a pokřikoval: „Toméé, počkej na měééé!“

Doběhli jsme na mýtinu, a než bys řekl švec, byl tam Grizzly.

„Zdálo se mi, že slyším křičet nějakou dívku?“ zvolal Grizzly. „Byla tam s vámi, kluci?“

Když jsem vysvětloval, co se stalo, poslouchal mě celý tábor. „Ehm... ne, to jsem byl asi já. Chci říct, že mi někdy takhle přeskočí hlas, když...“

Všichni se začali smát.

Grizzly znovu promluvil. „To jsi měl slyšet mě, když mě v Antarktidě překvapil tuleň leopardí. Myslel jsem, že se mi z toho řevu rozskočí ledovec pod nohama!“ Usmál se. „Takže vás tam ve tmě něco vyděsilo?“

„Oči!“ vypálili jsme s Pradeepem naráz. „Žluté oči!“

„V Lopušáku žádná nebezpečná zvířata nežijí, nicméně strašidelně můžou vypadat oči jakéhokoli zvířete, když se v nich odráží světlo baterky. Jen pro jistotu se tam podívám, co vy na to?“

Grizzly odkráčel k potoku a já s Pradeepem jsme popadli Frenkýho a kbelík s vodou a vydali se k táboráku.

Když jsme se posadili, začali kluci, kteří drží s Markem, z legrace ječet, jako když holky vidí myš nebo pavouka.

„Pojďme si sednout někam jinam,“ zamumlal Pradeep, a tak jsme se zvedli a popošli na druhou stranu ohně, kde jsme si vzali nějaké klacky a začali si opékat špekáčky.

Za chvíli se vrátil Grizzly, v ruce měl druhý

kbelík až po okraj plný vody a postavil ho vedle toho, v němž plaval Frenký. „Nic jsem neviděl, jen párek mrzutých králíků,“ prohlásil s úsměvem.

Ve vzduchu se mísila vůně připálených buřtů s vůní pečených marshmelounů. Když jsme se všichni najedli, přišly na řadu tábornické historky.

Grizzly nám vyprávěl o svých neuvěřitelných dobrodružstvích. Strašně často se v nich odněkud

skákalo, skrz něco proplavávalo, někam šplhalo a taky se v nich jedli opravdoví brouci, ale Pradeep hltal každé Grizzlyho slovo.

„A co Příšera z Lopušáku?“ ozval se jakýsi pisklavý hlásek.

„Ech..., to jsou jen samé nesmysly,“ odpověděl Grizzly. „Nikdy nikdo zatím neprokázal, že tady v lese žije nějaká ‚příšera‘. Je to jen pověst, báchorka. Stejně dobře bych se tu mohl pokusit vystopovat jednorožce.“ Všichni se zasmáli.

Pak promluvil Mark. „Já jsem slyšel, jak si místní farmáři povídali, že jim *cosi* zadávalo ovci. A že někdy v noci slyší divné zvuky...“

„Tak dobře, mladý muži, jestli dnes v noci uslyšíš divné zvuky, já ti řeknu, co to bude zač...“ Grizzly se odmlčel... a pak dodal. „Moje chrápání! Připomíná vrčení hyeny, nebo to aspoň tvrdí moje drahá polovička!“

To všechny znovu rozesmálo, jen mě a Pra-deepa ne.

„Víte jistě, že tady kolem nehrozí žádná nebezpečí?“ zeptal jsem se.

„Něco vám povím,“ ztišil Grizzly hlas. „Zítra za námi dorazí nejslavnější stopař a lovec na světě Divoch Sam. Jestli tady hrozí nějaké nebezpe-

Vstal a protáhl se jako opravdový grizzly. „Je čas zalézt do pelechu.“ On a ostatní táborovní vedoucí začali na oheň nahrnovat hlínu, aby ho uhasili.

„Nééééééééééé!“ vykřikl jsem a vyskočil, jako když do mě strelí.

5. kapitola

Ryba z táboráku

Voda dopadla do plamenů a oheň zasyčel.

„Všechno v pořádku, kámo?“ chtěl vědět Grizzly. „Vypadáš, jako bys přišel o nejlepšího kamaráda.“

Snažil jsem se v doutnajících uhlících a mezi dohořívajícími poleny zahlédnout svého oranžového zombíka. Oči mi neklidně těkaly po ohništi. „Frenký!“ zalapal jsem po dechu.

Vtom mě Pradeep popadl za rameno. Nesl druhý kbelík. A z něho vykoukla oranžová hlavička a mrklo na mě zelené vyboulené oko.

„Frenký... Uf!“ vydechl jsem si.

„Co se děje, chlapče?“ zeptal se mě Grizzly, zatímco pár dalších táborníků po nás pokukovalo a pochechtávalo se.

„Já jen...“ zadrhl jsem se, „ehm... myslel..., že... byste se měl vážně přesvědčit, jestli je ten oheň pořádně uhašený. Nemám pravdu?“

„Správně, chlapče,“ pochválil mě Grizzly a pokynul Pradeepovi, který pořád ještě držel ten druhý kbelík s vodou. „Nejlepší bude, když dáme ohni napít ještě jednou.“

Pradeep se podíval dolů na Frenkýho a pak zpátky na mě. Sehnul jsem se a popadl kbelík do obou rukou. „Ještě se napiju,“ řekl jsem a na jeden lok jsem Frenkýho nabral do pusy. Potom jsem podal kbelík Pradeepovi a ten vychrstl zbytek vody do skomírajících uhlíků.

Pospíchal jsem zpátky do stanu, jak nejrychleji to šlo, a přitom jsem cítil, jak se mi Frenký svíjí v puse. Mark si ale usmyslel, že se tam hned tak nedostanu. „Tak se mi zdá, že se vy dva s Pradeepem začínáte přátelit s Grizzlym.“ Postavil se přede mě a zatarasil mi cestu. „Radil bych vám, abyste mu radši neříkali, že mě znáte, jinak..., víte co.“

Zavrtěl jsem hlavou, jako že neřekneme.

„Došlo ti to, ty kreténe?“ Naklonil se až k mému obličejí.

Tentokrát jsem pokýval, jako že ano.

Cítil jsem, jak mi Frenký tlačí na tvář a zoufale se snaží dostat z pusy ven a vrhnout se na Marka.

Mark zíral na moji pevně sevřenou pusou. Vždycky, když mi v ní Frenký poskočil, tváře se mi vyboulily, jako když kopačák vletí do sítě.

Vtom k nám dorazil Grizzly.

„Tak, kluci, je načase zalehnout.“

Podíval se na mě a pak zpátky na Marka.

Ten nasadil úsměv, z něhož jde mráz po zádech a který používá vždycky, když chce vypadat jako nevinátko.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se mě Grizzly a já přikývl.

„Mně to můžeš říct, kámo.“ Odmlčel se. „Jen to ze sebe klidně vyklop.“

Podíval jsem se na Marka a pak na Grizzlyho. Frenký sebou házel vzadu v puse a já začal dávit, zrovna když k nám dobíhal Pradeep s jedním ze svých blicích pytlíků, naplněným vodou.

Otočil jsem se, vyplivl Frenkýho do pytlíku a rychle sroloval vršek, aby nikdo neviděl, co je uvnitř.

„Myslím, že můj buřt vylezl špatnou stranou,“ řekl jsem Grizzlymu.

Pradeep mi vyškubl pytlík z ruky a zamířil ke stanu. „Vyhodím ho,“ oznámil mi. Viděl jsem, jak se pytlík cestou natřásá – Frenký musel být opravdu pořádně naštvaný.

„Doufejme, že to bylo jen tohle,“ poznamenal Grizzly a díval se střídavě na mě a na Marka. „Teď se běžte vyspat. Zítra budeme brzy vstávat, a jak vždycky říkám, pravidlo pro přežití v divo-

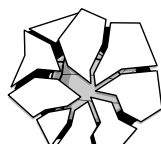
čině číslo sedmdesát osm zní: Ranní ptáče dál doskáče a užije si víc legrace.“

Když jsem byl konečně ve stanu, asi dvacetkrát jsem si vyčistil zuby. Pak jsme s Pradeepem zalezli do spacáku a já jsem dal Frenkýmu na usmířenou pár zelených gumových medvídků. Přejížděl jsem si jazykem po dásních a po tvářích. „Ble, pořád je to hnus!“ Pachuť, která mi v puse po Frenkém zůstala, nespravila ani pasta. Pořád jsem ho cítil, jenomže s mátovou příchutí. Nebylo to o nic míň hnusné než předtím.

„Nechci se tě dotknout, Frenký, já vím, že žiješ ve vodě a tak, ale měl by ses častěji sprchovat,“ zamumlal jsem. Frenký mi dal svým plout-

vičkovým jazykem jasně na srozuměnou, abych sklapl, že mě stejně neposlouchá.

Rychle jsem změnil téma. „Nezdá se ti divné, že chtěl jet

Mark s námi stanovat?“ zeptal jsem se Pradeepa. „Ještě před pár týdny to pro něj byl ,kreténskej vejlet pro nýmandy‘, a teď je tady.“

„Je to *strašně* divné,“ souhlasil Pradeep. „Myslíš, že je za tím zas nějaký zlotřilý plán?“

„Nemám zdání,“ odtušil jsem, „ale existuje jen jediný způsob, jak na to přijít.“

Když oddíloví vedoucí obcházel stany a kontrolovali, jestli je všude zhasnuto, předstírali jsme spánek. Pak jsme ještě asi hodinu počkali, abychom si byli jistí, že už všichni budou spát, a vydali jsme se zjistit, jestli nemá Mark za lubem něco nekalého.

Po čtyřech jsme se plížili mezi stany. Pradeep byl dokonce vybavený čelovkou, takže se mohl plížit a rozhlížet zároveň.

Frenkýho jsme přestěhovali do průhledného umělohmotného pouzdra, ve kterém měl předtím Pradeep od mámy všechny ty instrukce týkající se jeho zdraví, a nalili jsme dovnitř trošku vody. Pouzdro mělo chránit třeba mapu, aby nenavlhla, když venku prší, ale ukázalo se, že stejně

dobře poslouží k přepravě zombíka. Můžete ho mít zavěšené na krku a ruce a nohy máte volné, abyste se mohli plížit.

Když jsme dorazili k Markovu stanu, Pradeep zhasl čelovku a oba jsme nakoukli dovnitř. Stan byl prázdný! To bylo špatné znamení.

Vkradli jsme se dovnitř, a když jsme se blížili k Markovu batohu, jehož obsah byl zpola vysypaný na podlaze, začaly Frenkýho oči jasně žhnout. Osvětlyly všechno, co leželo na zemi. Většinou to byly věci, které si člověk s sebou běžně bere, když jede stanovat: trička, ponožky, trenýrky. Pak ale zelené světlo dopadlo ještě na cosi bílého. Natáhl jsem se a sebral jsem to.

Byl to úhledně složený plášť, jaký nosívali **ZLOTŘILÍ VĚDCI**. Mark ho měl s sebou.

6. kapitola

Stan plný potíží

„Já to věděl!“ zašeptal jsem. „Něco chystá.“

Pradeep znovu rozsvítil čelovku a objevil jedno číslo časopisu *Zlotřilý vědec*. Vzal ho a prolisťoval. „Podívej, tady někdo utrl kus stránky,“ řekl.

Podíval jsem se na časopis. Nahoře na stránce, ze které se trhalo, byl jakýsi inzerát:

„Myslíš, že se Mark zajímal o tu práci ze *Zlotřilého vědce*?“ zeptal jsem se.

„Třeba chce něco podniknout tento víkend, aby prokázal požadovanou **ZLOTŘILOST**,“ napadlo Pradeepa. „Ať už chystá cokoli, nic dobrého z toho nekouká.“

Zvenku se ozval nějaký šramot. Pradeep zhasl čelovku a já jsem si strčil pouzdro s Frenkým pod bundu, aby nás neprozradilo světlo Frenkého očí. Všeho jsme nechali a vyplížili se ven pro případ, že by se Mark vracel. V tu chvíli jsem rozhodně nepotřeboval, aby mě někdo zatloukl do země, a Pradeep taky ne.

Sotva byl Markův stan z dohledu, rozepnul jsem si bundu a vysvobodil Frenkého. „Ztlum trochu světlo, Frenký,“ zašeptal jsem, protože mu oči ještě pořád jasně žhnuly. „Někdo by tě mohl vidět.“

Jenomže záře Frenkého očí spíš ještě zesílila, než aby pohasla. Šestý smysl rybího zombíka Frenkého říkal, že je něco ve vzduchu.

Vtom jsme si všimli, že se křoví přímo za na-

ším stanem otrásá. Pradeep tam rychle posvítíl čelovkou, nejspíš čekal, že zastihne Marka na útěku. Ovšem to, co jsme viděli, nás přimělo odplazit se tak rychle, jak jsme se v životě ještě neplazili. Byl tam pár žlutých očí!

Doklopýtali jsme do stanu a hned za sebou zatáhli zip. Ve světle Frenkýho očí a Pradeepovy čelovky jsme zírali na to, co bylo naším stanem. Spacáky jsme měli rozházené, karimatky vypadaly, jako by je někdo podrápal, všude se válelo oblečení a z mé tajné skrýše dobrot na přilepšenou zbyla jen hromádka obalů a drobků.

„Někdo tady byl!“ prohlásil Pradeep.

„Nebo *něco*?“ zajíkl jsem se.

Pradeep se zahleděl na obaly a drobků od čokoládových tyčinek, čipsů a housek. Neotevřená zůstala jen sklenice s burákovým máslem, které jsem si vzal proto, abych si ho mohl mazat na housky, kdyby mi táborová strava nechutnala. „Kolik jsi tu měl jídla?“ zeptal se mě.

„Já nevím.“ Pokrčil jsem rameny. „Občas do stanu hlad. Chtěl jsem se rozdělit...“ dodal jsem.

„O to tu nejde,“ vzdychl Pradeep, jako by mluvil se svou tříletou sestřičkou Sami. „Ve stanu si nikdy nesmíš schovávat jídlo! To je pravidlo číslo čtyři pro přežití v divočině: Ukládáš-li jídlo tam, kde spíš, s lesními tvory se o ně podělíš!“

Nechápavě jsem se na něj podíval, a tak Pradeep pokračoval: „Když máš ve stanu jídlo, zvířata to ucítí a přijdou ho hledat.“

„Tak ty si myslíš, že to bylo nějaké zvíře, které tady hledalo jídlo?“ zeptal jsem se. „A co když to byl Mark a hledal tady Frenkýho, a když ho nenašel, tak aspoň spořádal sušenky?“

„U sebe ve stanu nebyl, to je pravda...“ zamyslel se Pradeep.

„Ale co ty oči!“ vyhrkli jsme současně. Už s tím opravdu musíme přestat.

Celou noc jsme proseděli přitisknutí zády k sobě a napjatě jsme pozorovali každé zavlnění plachty. Frenký plnil úlohu baterky a současně bodyguarda, odhodlaný udělat zombíka z čehokoli, co by se pokoušelo proniknout dovnitř.

Moc jsme se nevyspali.

Když jsme druhý den
ráno zaslechli vrtulník,
hádám, že jsme si oba
s Pradeepem v polo-
spánku mysleli, že
na počítači hrajeme
Závody vojenských
vrtulníků.

Frenký mě plesknul
koncem ocásku.

„Heh? Co...?“ zahuhlal

jsem a škrábal se ven, abych se podíval, co se děje.
Řada táborníků už byla vzhůru a postávala před
stany. Vrtulník zakroužil nad pasekou. Nebyl to
však stejný vrtulník jako ten, co přiletěl včera.
Tenhle byl jasně žlutý s černými pruhy a velkým
nápisem na boku: *Zdivočelé Safari*.

„Divoch Sam!“ vykřikl jsem, když se Pra-
deep soukal ze stanu. Zapnul jsem si větrovku
tak, aby nebylo vidět umělohmotné pouzdro
s Frenkým, protože jsem si najednou uvědo-

mil, že by můj přívěsek se zombí rybou raději neměl nikdo vidět.

Helikoptéra kroužila nad táborem, dokud všichni nevylezli ze stanů a nedívali se nahoru na nebe. Když jsme čekali, až přistane, zaslechl jsem, jak se řada lidí baví o tom, že v noci slyšeli jakési divné zvuky. Někteří říkali, že viděli zvířecí stopy, a pár kluků tvrdilo, že slyšeli, jak se venku něco pohybuje – jako by se cosi plížilo kolem tábora.

Potom se ozvala jakási holka, že když prý vykoukla ven, aby zjistila, co je to za šramot, ve křoví za stanem uviděla žluté oči.

Nato promluvil Mark. „Ať už to bylo cokoli, já jsem to viděl taky,“ oznámil. „Vylezl jsem v noci ze stanu, abych...,“ na chvíli se zarazil, „poslechl volání přírody...“

Pradeep se ke mně naklonil a zašeptal mi do ucha: „Chce říct, že se šel vyčurat.“

Mark pokračoval: „A v tom křoví určitě něco bylo. Když jsem se vrátil do stanu, měl jsem všechno rozházené. Něco bylo uvnitř!“

Vtom jsme všichni uslyšeli výkřik. Kluk, který zařval, stál přímo za mnou a za Pradeepem a zíral na klogy našeho stanu. Včera večer jsem si toho nevšiml, ale přímo vepředu na plachtě bylo cosi, co vypadalo jako stopy po drápech nějakého zvířete. „Příšera z Lopušáku!“ zaječel. „Byla tady!“

7. kapitola

Snídaně s příšerou

Odněkud se vynořil Grizzly a prohlédl si škrábnec na našem stanu.

„Ničeho se nebojte, skautíci!“ překřikoval lo-moz vrtulníku. „To neznamená, že tady byla nějaká příšera! Možná že o plachtu zachytila větev. V noci totiž pořádně foukalo a vy jste si postavili stany hned vedle trnitého křoví.“

Když helikoptéra konečně přistála, zavolal nahlas, aby to všichni v táboře slyšeli: „A teď pojďme Divocha Sama pořádně přivítat, jak se na Grizzlyho lesní tábor patří!“ Netrvalo dlouho a listy rotoru pruhovaného vrtulníku se do-točily.

Když Divoch Sam vysedl, všichni zatleskali. Sklonil se, aby hlavou nevrazil do vrtule, a šoural

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.